

เส้นทางปฏิรูปการศึกษา..

เพื่อการเติบโตของเศรษฐกิจที่ยั่งยืน

แต่การศึกษาจะต้องเข้าไปมีบทบาทอย่างกว้างขวาง จะต้องมีการหนักที่จะต้องปฏิรูปหลักสูตร ผู้เรียนและผู้สอนใหม่ให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ จะต้องสร้างวิถีชีวิตส่วนบุคคลให้มีความรับผิดชอบต่อ

★หมายเหตุ.-เมื่อวันที่ 29 มกราคม ที่หอประชุมอุทสาหกรรมมหาวิทยาลัย มีการสัมมนาเรื่อง "การปฏิรูปการศึกษาเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน" จัดโดยจุฬาร่วมกับหนังสือพิมพ์มติชน เนชั่น มีสื่อมวลชนกว่า 100 คนเข้าร่วม "มติชน" เห็นว่า มีสาระสำคัญจึงนำมาเสนอ

●นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ

รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

"การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ จะสังเกตได้ว่าก่อนที่ไทยจะประสบปัญหาวิกฤต มีการขยายตัวด้านเศรษฐกิจสูง และมีลำดับการแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง แต่ขณะนี้ไม่มีปัจจัยหลายอย่างที่บ่งชี้ว่าไทยอยู่ในลำดับเกือบท้าย ปัจจัยหนึ่งภายใต้การจัดการด้านการศึกษาพบว่า มีผู้มีคุณวุฒิที่อยู่ในวัยทำงานมีโอกาสศึกษาต่อทั้งระดับมัธยมและอุดมศึกษาต่ำกว่าหลายประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้วเท่านั้น แต่ยังต่ำกว่าประเทศที่ต่ำกว่าไทยอีก แต่กลับมีโอกาสทางการศึกษาที่ดีกว่า และในช่วงนี้จะได้ยินเสียงบ่นจากนายจ้างและราชการว่าขาดคนในบางสาขา และขาดคนที่มีคุณภาพ"

"ที่เห็นชัดคือการจัดการศึกษาเริ่มถดถอยหลัง ผู้จบขาดทักษะและความรู้พื้นฐาน จึงนำหวังว่าในอนาคตหากไม่ทำอะไรกับระบบการศึกษานี้ ทุกอย่างจะรุ่งแรงขึ้น โดยเฉพาะผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรม เราจะไม่สามารถสู้ประเทศอื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจในอนาคตจะเกิดจากคนที่ เป็นนายจ้างตัวจริง เป็นเจ้าของธุรกิจขนาดกลาง ซึ่งคนที่เกี่ยวข้องกับผู้จบธุรกิจเหล่านี้จะต้องมีทักษะด้านการบริหารจัดการ การศึกษาจึงมีบทบาทอย่างมาก"

●นายรุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

"ที่จำเป็นคือจัดทำกฎหมายแม่บททางการศึกษา ในขณะนี้ เพราะการเมืองไทยไม่มีง ไขรัฐมนตรีศึกษา มากที่สุดในโลก เฉลี่ยปีละ 1 คน และพอเปลี่ยนรัฐบาลนโยบายก็เปลี่ยน ต่างกับประเทศอื่นๆ ที่มีผู้ใหญ่ทุกคนเห็นความสำคัญของการศึกษาอย่างลึกซึ้ง อย่าง นายโทนี่ แบลร์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษ สนใจการศึกษามาก บอกว่าเงินนโยบายที่สำคัญ 3 เรื่อง คือ 1.

การศึกษา 2.การศึกษา และ 3.การศึกษา หรืออนาคต รัฐมนตรีสิงคโปร์ก็พูดแต่เรื่องการศึกษา"

●นายจีระ หงส์ลดารมภ์

อาจารย์ประจำคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

"เราต้องมองโลกที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วและต้องคิดล่วงหน้าว่าจะทำอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น และอยากให้เรามองย้อนกลับไปหาสาเหตุที่ทำให้การศึกษาล้มเหลว ผมไม่โทษกระทรวงศึกษาฯ แต่โทษปัจจัยต่างๆ

ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ หน่วยงานที่จัดการศึกษา สื่อ ธุรกิจและอื่นๆ ผมเชื่อว่า เด็กไทยสอนได้ แต่ต้องใช้เวลาปรับทัศนคติของเด็กรุ่นใหม่ที่จะมองไปข้างหน้า โดยเฉพาะธุรกิจในอนาคตที่จะอยู่รอดได้คือธุรกิจที่ต้องใช้ปัญญา ผมมองสัมพันธนาการปฏิรูปการศึกษาในเวลานี้ แต่การจะออกกฎหมายแม่บทเพียงอย่างเดียวคงไม่พอ เพราะมีปัจจัยและจุดอ่อนมากมาย อาทิ ปัจจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่จะใช้อย่างไรให้เป็นประโยชน์ เพราะประเทศไทยเป็นสังคมปิด มีข้อมูลข่าวสารมากมายทั้งบวกและลบ ถ้าส่วนใหญ่แยกแยะได้ก็จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาล ซึ่งบทบาทของรัฐและเอกชนจะต้องจัดการศึกษามากขึ้น แต่เวลานี้มีจุดอ่อนคือบทบาทของรัฐอ่อนชาน ครูยังไม่เป็นผู้บริหารที่ดี ระบบการเรียนรู้อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยม พ่อ แม่และชุมชนยังไม่ร่วมจัดการศึกษาเท่าที่ควร"

●นายพทุทธ์

ศิริบรรณพิทักษ์

คณะบดีคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ

"เศรษฐกิจที่ยั่งยืนจะไม่เกิดขึ้นถ้าไม่พัฒนาด้านอื่นๆ ให้ยั่งยืนด้วย ซึ่งการพัฒนาที่ยั่งยืนจะต้องพัฒนาด้านใดบ้างนั้นอยู่ระหว่างถกวิเคราห์ แต่เราเชื่อว่าการศึกษาจะทำให้เศรษฐกิจยั่งยืน แต่เศรษฐกิจจะพัฒนายั่งยืนได้จากระบบการศึกษานั้น คงไม่ใช่เกิดจากเรา มีกฎหมายแม่บททางการศึกษาเท่านั้น

เศรษฐกิจของประเทศ และมีพฤติกรรมที่ดีทางสังคมและสิ่งแวดล้อม เพราะการที่เศรษฐกิจจะยั่งยืนจะต้องทำในเชิงความเป็นธรรมทางสังคมด้วย ไม่ไปเบียดเบียนเศรษฐกิจของคนอื่นทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยเฉพาะเวลานี้มีปัญหาทรัพยากรต่างๆ ที่จะใช้ในการพัฒนา ร้อยหรือสอง และมลพิษต่างๆ ได้สร้างปัญหาให้มนุษย์และการพัฒนา"

●นางนภาพร ศรีจิตติ

ผู้อำนวยการอาวุโส

ฝ่ายกำกับการปฏิบัติงาน

และกิจการรพพิเศษธนาคารชาติแบงก์

"ประเทศไทยยังเป็นสังคมที่มีความสามารถในการแข่งขันน้อย เพราะประชาชนขาดทักษะในการตัดสินใจ การวิเคราะห์และใ้รู้ ถ้าสามารถพัฒนาระบบการศึกษาใหม่ได้ก็สามารถผลิตคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และมีทักษะในการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ก็จะสามารถลดต้นทุนต่อหน่วยทางเศรษฐกิจได้ และทำให้โอกาสการแข่งขันในตลาดทั้งในและต่างประเทศมีสูงขึ้น ซึ่งเราจะต้องศึกษาจุดอ่อน จุดแข็งและช่องว่าง เมื่อประชาชนได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพแล้วผู้นั้นจะต้องรู้จักใช้ศักยภาพของตัวเองด้วย การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงจะเป็นไปได้ ที่สำคัญเรื่องการศึกษาและตัดสินใจจะต้องอยู่บนกรอบ และทำให้เกิดการแข่งขันที่เสมอภาคกัน ไม่เอเว็ริบเอเปริอิม ไม่เหลือล้มล้างหรือถูกคนที่ฉลาดกว่าฉวยโอกาส"